

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: p.o. stażysty Klaudia Tadych

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Michała Prauzińskiego
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

M. R. (...), s. K. i M. z domu J., urodzonego (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 5 listopada 2008 r., sygn. akt **III K 1075/08** za przestępstwa:

- z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 275 § 1 k.k. popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 276 k.k. popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 20.02.2008r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe połączono i wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, a następnie postanowieniem z dnia 29.07.2009r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. **Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu** z dnia 24 stycznia 2011r., **sygn. akt III K 818/10** za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 26.06.2010r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat;

III. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 21 sierpnia 2012r., **sygn. akt III K 155/12** za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 10 do 11.07.2008r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2.03.2015r. sygn. akt III Ko 202/15 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a w dniu 03.04.2014r. wykonano karę grzywny;

IV. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2014r., **sygn. akt III K 259/14** za przestępstwa:

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. popełnione w dniu 29.09.2012r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 6.11.2012r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym kary jednostkowe połączono i wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania;

V. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29 września 2014r., **sygn. akt VI K 212/14** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 05.06.2013r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat oraz wymierzono karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19.06.2015r. zamieniono karę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności, a postanowieniem z dnia 23.09.2015r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt III K 1075/08 i łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. R. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **I – sygn. akt III K 1075/08 Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** i **III – sygn. akt III K 155/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu** i wymierza skazanemu M. R. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres 8 miesięcy kary pozbawienia wolności odbytej w całości w sprawie sygn. akt III K 155/12 w okresie od 05.01.2016r. do 01.09.2016r. oraz karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności odbytą w całości w sprawie sygn. akt III K 1075/08 w okresie od 19.02.2008r. do 21.02.2008r. i od 26.06.2010r. do 23.02.2012r., uznając tym samym karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku za odbytą w całości;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. akt III K 259/14 i łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. R. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **IV – sygn. akt III K 259/14 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu** i **V – sygn. akt VI K 212/14 Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** i wymierza skazanemu M. R. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. R. okres tymczasowego aresztowania i okres odbywania kary w sprawie sygn. akt III K 259/14 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu od dnia 06.11.2012r.

do 06.03.2013r. i od dnia 03.04.2014r. do 14.08.2014r., a także okres odbytej dotąd od dnia 01.09.2016r. kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt VI K 212/14 Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** wobec skazanego M. R. w zakresie kary orzeczonej wyrokiem wskazanym i opisanym wyżej w pkt II tj. **sygn. akt III K 818/10** z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

8. na podstawie § 1, § 2, § 4 ust. 1, 2, 3, § 17 ust. 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 147,60 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego;

9. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów procesu, w tym kosztów z tytułu obrony z urzędu, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Skazany M. R. wnioskiem z dnia 11 kwietnia 2016 r. (data wpływu sprawy do Sądu Okręgowego w Poznaniu po przekazaniu sprawy według właściwości przez Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu – 29 grudnia 2016 r.), wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego wszystkie kary wymierzone wobec niego prawomocnymi wyrokami ujętymi w informacji o karalności z Krajowego Rejestru Karnego.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że M. R. skazany został następującymi wyrokami:

I.Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 5 listopada 2008 r., **sygn. akt III K 1075/08** za przestępstwa:

- z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 275 § 1 k.k. popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 276 k.k. popełnione w dniu 19.02.2008r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 20.02.2008r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe połączone i wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, a następnie postanowieniem z dnia 29.07.2009r. zarządziło wykonanie kary pozbawienia wolności;

II.Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2011r., **sygn. akt III K 818/10** za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 26.06.2010r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat;

III.Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 sierpnia 2012r., **sygn. akt III K 155/12** za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 10 do 11.07.2008r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2.03.2015r. sygn. akt III Ko 202/15 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a w dniu 03.04.2014r. wykonano karę grzywny;

IV.Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2014r., **sygn. akt III K 259/14** za przestępstwa:

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. popełnione w dniu 29.09.2012r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 6.11.2012r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym kary jednostkowe połączono i wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania;

V.Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29 września 2014r., **sygn. akt VI K 212/14** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 05.06.2013r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat oraz wymierzono karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19.06.2015r. zamieniono karę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności, a postanowieniem z dnia 23.09.2015r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

Skazany M. R., s. K. i M. z domu J., urodzony (...) w W., jest kawalerem, ojcem dwojga dzieci, przed umieszczeniem w zakładzie karnym pozostawał w konkubinacie, posiada zobowiązanie alimentacyjne wobec swoich dzieci – miesięcznie łącznie zobowiązanie alimentacyjne wynosi 1200 zł (obecnie zadłużenie z tego tytułu wynosi ponad 20.000 zł). Przed osadzeniem skazany utrzymywał się z prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług budowlanych. W miejscu zamieszkania skazanego, jak wynika z wywiadu środowiskowego, załączonego do akt osobowych osadzonego, w miejscu zamieszkania skazanego nie były przeprowadzane wobec niego interwencje policji.

Z opinii o skazanym - sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora ZK w S. z dnia 23 stycznia 2017 r. - wynika, że w dniu 7 stycznia 2016 r. skazany został doprowadzony przez funkcjonariuszy Policji do Aresztu Śledczego w P., następnie przebywał w Zakładzie Karnym S., natomiast w dniu 10 października 2016 r. został przetransportowany do jednostki penitencjarnej w S.. Zachowanie skazanego M. R. w warunkach izolacji określane jest jako regulaminowe. Był nagradzany czterokrotnie, m. in. za wyróżniające zachowanie w czasie odbywania kary oraz należyte wykonywanie obowiązków w miejscu pracy. Nie był karany dyscyplinarnie. Skazany jest krytyczny wobec popełnionych przestępstw, nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie wykazuje zachowań agresywnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Nie jest również uczestnikiem subkultury przestępczej. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, z zadań z niego wynikających wywiązuje się w sposób dobry. Nie jest objęty nauczaniem ani oddziaływaniem specjalistycznym. Skazany nie uczestniczy w systemie przepustkowym. W zakładzie karnym skazany zatrudniony jest odpłatnie jako pracownik grupy remontowej, z powierzonych obowiązków wywiązuje się sumiennie, jest pozytywnie nastawiony do procesu resocjalizacji. Skazany ukończył program readaptacji społecznej, utrzymuje kontakt z najbliższą rodziną (k. 141).

W aktach sprawy znajduje się ponadto opinia Dyrektora ZK w S.z dnia 19 września 2016 r., z której wynika, że zachowanie skazanego w czasie odbywania kary zostało określone również jako dobre. Został nagrodzony regulaminowo nagrodą rzeczową oraz pochwałą za wkład w wykonanie prac nieodpłatnych na rzecz jednostki. Nie był karany dyscyplinarnie. Nie sprawiał kłopotów dyscyplinarnych, wobec przełożonych prezentuje właściwą postawę, funkcjonował bezkonfliktowo w środowisku współosadzonych. Nie prezentował zachowań agresywnych, nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Był również zatrudniony odpłatnie w grupie gospodarczej i właściwie wywiązywał się z obowiązków pracowniczych. (k. 91-92).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: III K 1075/08 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, III 818/10 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, III K 155/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu, III K 259/14 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 212/14 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu; informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych ww. spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 1, 5-7, 15, 16-19, 20-21, 22-40, 51, 52, 62, 63, 70-71, 72, 73, 74, 91-92, 121- 124, 125, 129-131, 137-138, 141-145
- dane dotyczące odbycia i obliczenia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych spraw i wykonawczych wyżej wymienionych dotyczące wykonania kar pozbawienia wolności Wp, kar grzywnien Kd, zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności, orzeczenia kar zastępczych za grzywnę,
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 6-7, 130-131,
- opinie o skazanym Dyrektora ZK S. i Dyrektora ZK S. wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach – k. 91-92, 137-138, 142-144,
- dane osobopoznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw o sygnaturach: III K 1075/08 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, III 818/10 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, III K 155/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu, III K 259/14 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 212/14 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu,
- wniosek skazanego i wyjaśnienia skazanego - k. 1.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 - 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 148).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Z uwagi na wniosek skazanego o nie doprowadzanie go na rozprawę o wydanie wyroku łącznego, a także wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, Sąd prowadził na podstawie art. 573 § 2 k.p.k. w zw. z art. 451 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego pod nieobecność skazanego, uznając za wystarczającą obecność obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem –

przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego M. R., ponieważ wszystkie prawomocne skazania jakie zapadły wobec niego zostały orzeczone przed 1 lipca 2015 r., a ponadto – jak wynika z karty karnej, opinii o skazanym, po dniu 1 lipca 2015 r. nie zapadł wobec niego żaden nowy wyrok skazujący na karę podlegającą łączeniu z poprzednimi karami. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego M. R. w niniejszym postępowaniu stosuje się przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu starym, tj. obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.), a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Ponadto zaznaczyć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania M. R..

Z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do V wynika, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego w dniu 5 listopada 2008 r. (wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 1075/08 opisany wyżej w punkcie I) i wymierzono mu wówczas za przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 19 lutego 2008 r. karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 lutego 2008 r. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 276 k.k. popełnione w dniu 19 lutego 2008 r. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 20 lutego 2008 r. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce ww. kar jednostkowych wobec M. R. orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając warunkowo jej wykonanie na okres 3 lat, przy czym następnie postanowieniem z dnia 29 lipca 2009 r. zarządzono prawomocnie wykonanie warunkowo zawieszanej kary, która to kara została wykonana w całości w dniu 23 lutego 2012 r.

Przed datą tego pierwszego chronologicznie wyroku (o sygn. akt III K 1075/08), czyli przed dniem 5 listopada 2008 r. skazany M. R. popełnił osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 155/12 (opisanym w punkcie III) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w okresie od 10 lipca 2008 r. do 11 lipca 2008 r. i skazany został na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, przy czym prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt III Ko 202/15 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i kara ta została wykonana w całości w okresie od 05.01.2016r. do 01.09.2016r., a w dniu 3 kwietnia 2014 r. wykonana została orzeczona kara grzywny.

Jak więc wynika z powyższego, w świetle art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., do połączenia nadawały się kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punkcie I oraz III. Wszystkie pozostałe przestępstwa, osądzone wyrokami wskazanymi wyżej w pkt II, IV i V zostały bowiem popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt III K 1075/087.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. R., Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż na skutek wejścia w dniu 8 czerwca 2010 r. w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 98, poz. 625), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego M. R.. Przestępstwa popełnione przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach III K 1075/08 oraz III K 155/12 zostały popełnione przed dniem 8 czerwca 2010 r. W tym celu należało najpierw ustalić normę prawa intertemporalnego rozstrzygającą tę sytuację, a następnie normę tę zastosować. Zgodnie z art. 12 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, w razie wątpliwości, czy stosować przepisy dotychczasowe, czy przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się przepisy nowe. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie M. R.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a nie art. 12 ustawy nowelizacyjnej, przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego pierwszego (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078), uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. I KZP 13/13 (publ. OSN Izba Karno i Wojskowa z 2013r. zeszyt 12 poz. 100) i z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772).

Powyzsza ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem

przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie, orzekając karę łączną w punkcie 1 wyroku, Sąd orzekł w oparciu o stan prawny sprzed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., mając też na uwadze przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396). W myśl bowiem art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r.- Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010 r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”, to stwierdzić należało, iż poprzednio obowiązująca ustawa (w zakresie przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. R., przypomnieć należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., mającym zastosowanie, jak już wskazano w tej sprawie), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Takim kolejnym „pierwszym” chronologicznie wyrokiem wobec skazanego M. R. był wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2014 r. wydany w sprawie o sygn. akt III K 259/14 (opisany wyżej w pkt IV wyroku) za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. popełnione w dniu 29 września 2012 r., którym skazano M. R. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 listopada 2012 r., którym skazano M. R. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary jednostkowe połączono i wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Analizując natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 14 sierpnia 2014 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie III K 259/14, zostało popełnione przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29 września 2014 r. (opisane wyżej w pkt V wyroku), tj. z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 5 czerwca 2013 r., którym skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 czerwca 2015 r. zamieniono karę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności, a prawomocnym postanowieniem z dnia 23 września 2015 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. Wobec powyższego możliwe było połączenie wymierzonych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych w części historycznej wyroku łącznego w pkt IV i V, w myśl zasad wynikających z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 569 § 1 i 2 k.p.k. (pkt 4 części rozstrzygającej wyroku).

Na podstawie art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. Sąd umorzył natomiast postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego w zakresie kary orzeczonej wyrokiem wskazanym i opisanym wyżej

w pkt II, tj. wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2011 r. sygn. akt III K 818/10 za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które M. R. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszanej na okres 4 lat. Przestępstwo osądzone tym wyrokiem zostało bowiem popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt III K 1075/08 i nie nadawało się do połączenia z karami orzeczonymi w sprawach III K 1075/08 oraz III K 155/12, nadto wszystkie przestępstwa osądzone w sprawach opisanych w części historycznej wyroku w pkt IV i V zostały z kolei popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie III K 818/10, co powodowało brak warunków z art. 85 a contrario k.k. do wydania wyroku łącznego (pkt 7 części rozstrzygającej wyroku).

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru dwóch kar łącznych, orzeczonych w niniejszym wyroku łącznym (jak w pkt 1 i 4 części rozstrzygającej wyroku), należy zastrzec na wstępie, iż celem postępowania o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2000 r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004 r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno-prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy

jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 wyroku, zauważyć należy, że przedmiot ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach I oraz III nie jest tożsamy, podobnie jak nie pokrywają się daty popełnienia tych przestępstw, a były one rozciągnięte w czasie. W konsekwencji związki przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa nie są ściśle, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodnjowe i związek czasowy nie jest ściśle pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Analiza związków przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie bliższej kumulacji aniżeli asperacji. Zgodnie jednak z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Z opinii o skazanym sporządzonych w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektorów Zakładów Karnych w S. i w S. wynika, że zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest poprawne, był on kilkakrotnie nagradzany regulaminowo, nie był przy tym karany dyscyplinarnie, nie sprawiał problemów wychowawczych. Posiada krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. W zakładzie karnym wykonuje pracę odpłatnie, wywiązuje się z tych obowiązków sumiennie.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że karą sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy będzie kara łączna 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, wymierzona skazanemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) po rozwiązaniu węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt III K 1075/08 (punkt 1 wyroku). W tym miejscu pokreślić należy, że tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nader surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach I oraz III niniejszego wyroku oscylowała w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa orzeczona kara jednostkowa) do 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych w wyrokach podlegających połączeniu).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres 8 miesięcy kary pozbawienia wolności obytej w całości w sprawie sygn. akt III K 155/12 w okresie od 05.01.2016r. do 01.09.2016r. oraz karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności odbytą w całości w sprawie sygn. akt III K 1075/08 w okresie od 19.02.2008r. do 21.02.2008r. i od 26.06.2010r. do 23.02.2012r., uznając tym samym karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku za odbytą w całości.

Powyższe, podlegające połączeniu wyroki opisane w punktach I oraz III, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k., w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym, pozostawiono do odrębnego wykonania (pkt 3 wyroku).

Oceniając z kolei związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną, jak w pkt 4 wyroku, zauważyć należy, że przedmiot ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach IV i V nie jest tożsamy, podobnie jak nie pokrywają się daty popełnienia tych przestępstw, a były one rozciągnięte w czasie i odległe czasowo (w sprawie II K 259/14 czyny popełnione zostały w 2012 r., a w sprawie VI K 212/14 przestępstwo popełnione zostało w roku 2013). W konsekwencji związki przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa w sprawach III K 259/14 i VI K 212/14 nie są ściśle, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodnjowe i związek czasowy jest odległy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Analiza związków przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami powodowała konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie asperacji, bliżej zasady kumulacji, sprzeciwiając się tym samym zastosowaniu zasady absorpcji. Zatem możliwa do wymierzenia kara łączna pozbawienia wolności orzeczona za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach IV i V niniejszego wyroku oscylowałaby w granicach od 2 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych) do 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych

orzeczonych w ww. sprawach). Ponownie odnosząc się do treści opinii o skazanym sporządzonych przez Dyrektorów Zakładów Karnych w S. i w S.– zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. - wskazujących na właściwe zachowanie M. R. podczas pobytu w zakładzie karnym uznać należało, że proces resocjalizacji przebiega wobec skazanego w sposób właściwy, jednak nie został jeszcze ukończony, co znalazło odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej kary łącznej.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne zastosowanie zasady asperacji także odnośnie opisanego w pkt 4 części rozstrzygającej wyroku zbiegu realnego przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, uznając ją za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy.

Ponadto Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył skazanemu M. R. okres tymczasowego aresztowania i okres odbywania kary w sprawie o sygn. akt III K 259/14 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu od dnia 6 listopada 2012 r. do dnia 6 marca 2013 r. i od dnia 3 kwietnia 2014 r. do dnia 14 sierpnia 2014 r., a także okres odbytej do tej pory od dnia 1 września 2016 r. kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt VI K 212/14 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu (pkt 5 części rozstrzygającej wyroku).

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. Sąd zastrzegł, że wyroki podlegające połączeniu wskazane w pkt 4 - w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu (pkt 6 wyroku).

Reasumując, kary łączne pozbawienia wolności wymierzone skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 1 i 4 wyroku należy uznać za sprawiedliwe i adekwatne wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kar łącznych czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając takie kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczone w tym wyroku kary łączne i związane z nimi dolegliwości nie przekraczają stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie § 1, § 2, § 4 ust. 1, 2, 3, § 17 ust. 5 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 147,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu.

Ponadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć skazanemu i jego obrońcy z urzędu;

3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

P., dnia 15 lutego 2017 roku SSO Dorota Biernikowicz